

Daniels bok – nummer nittiåtte

Elias' tredobbelte anvendelse og de siste dagers dom: En forståelse av de undersøkende og fullbyrdende fasene

Jeff Pippenger
2024-02-29

Elijas tredobbelte anvendelse identifiserte at det i de siste dager ville være en Elia ved begynnelsen av de siste dager og ved avslutningen av de siste dager. De «siste dager» er dommens dager, som er progressiv og inndelt i to typer dom. Den undersøkende dom, som begynte ved begynnelsen av de siste dager, og den fullbyrdende dom, som finner sted ved avslutningen av de siste dager. Elijas tredobbelte anvendelse representerer primært historien om den fullbyrdende dom, som begynner ved den snart kommende søndagsloven.

Den undersøkende dom er begrenset til dem som har bekjent seg til å være en etterfølger av Gud, først og fremst ved en direkte bekjennelse, men også i et mindretall av tilfellene ved en indirekte bekjennelse gjennom livsførsel.

(For ikke lovens hørere er rettferdige for Gud, men lovens gjerningsmenn skal bli rettferdiggjort. For når hedningene, som ikke har loven, av natur gjør det som loven krever, da er disse, selv om de ikke har loven, en lov for seg selv. De viser at lovens gjerning er skrevet i deres hjerter, idet også samvittigheten vitner med, og tankene innbyrdes enten anklager eller også forsvarer dem.) Romerne 2:13–15.

Den undersøkende dommen har to hovedavdelinger, for den begynte med granskningen av de dødes liv (fra Adams dager og fremover), de som hadde bekjent å tro på den sanne Gud, og den 11. september 2001 begynte den prosessen med den undersøkende «dom over de levende». Den undersøkende dommen har enda en inndeling utover fra døde til levende, for dommen begynner med Guds hus, og i de siste dager er Guds hus laodikeisk adventisme. Når dommen over Guds hus avsluttes ved den snart kommende søndagsloven, blir så Guds andre hjord, som da befinner seg i Babylon, dømt.

Den utøvende dommen er Guds straff over dem som avviste Hans tilbud om frelse. Den utøvende dommen begynner ved den snart kommende søndagsloven. De forente stater vil da ha fylt sitt vredesbeger, som også er begeret for deres nådetid, og nasjonalt frafall vil bli etterfulgt av nasjonal ruin. Hver nasjon på planeten jorden vil følge De forente staters eksempel ved å håndheve en søndagslov, og hver av disse nasjonene vil da fylle sine beger og også lide nasjonal ruin.

«Når Amerika, den religiøse frihets land, skal forene seg med pavedømmet i å tvinge samvittigheten og nøde mennesker til å ære den falske sabbat, vil folk i alle land på hele jorden bli ledet til å følge hennes eksempel.» Testimonies, bind 6, 18.

Den utøvende dommen er også delt i to deler. Fra søndagsloven i De forente stater og inntil menneskenes nådetid avsluttes når Mikael står fram, er Guds dommer blandet med barmhjertighet;

men når Mikael står fram, inneholder Guds vrede, slik den fremstilles ved utgytelsen av de sju siste plagene, ingen barmhjertighet. I tidsrommet for søndagslovskrisen vil de utøvende dommene over mennesker og nasjoner være blandet med barmhjertighet, for det vil fremdeles være noen i Babylon som da blir gitt anledning til å forstå forskjellen mellom tilbedelsen av sabbaten og søndagen.

«Å, om folket bare måtte kjenne sin besøkestid! Det er mange som ennå ikke har hørt den prøvende sannhet for denne tid. Det er mange hos hvem Guds Ånd arbeider. Tiden for Guds ødeleggende dommer er nådens tid for dem som ikke har hatt anledning til å lære hva sannhet er. Med ømhet vil Herren se til dem. Hans barmhjertige hjerte blir rørt; hans hånd er ennå utrakt til å frelse, mens døren er lukket for dem som ikke ville gå inn.

«Guds miskunn blir vist i Hans langmodige overbærenhet. Han holder sine dommer tilbake og venter på at advarselsbudskapet skal lyde for alle. Å, om vårt folk ville kjenne, slik de burde, på det ansvar som hviler på dem med å gi verden det siste miskunnsbudskapet, hvilken vidunderlig gjerning ville da bli utført!» Testimonies, bind 9, 97.

Tiden for Guds ødeleggende dommer er barmhjertighetens tid for dem som ikke har hatt anledning til å lære hva sannheten er. Disse to «tidene» begynner samtidig når «døren blir lukket» for laodikeiske adventister «som ikke ville gå inn».

«Jeg så at den hellige sabbat er, og vil være, skilleveggen mellom Guds sanne Israel og de vantro; og at sabbaten er det store spørsmål, for å forene hjertene hos Guds kjære ventende hellige. Og dersom noen trodde, og holdt sabbaten, og mottok den velsignelse som følger med den, og deretter oppga den og brøt det hellige bud, ville de stenge Den hellige stads porter mot seg selv, like sikkert som at det finnes en Gud som hersker i himmelen der oppe. Jeg så at Gud hadde barn som ikke ser og holder sabbaten. De hadde ikke forkastet lyset om den. Og ved begynnelsen av trengselens tid ble vi fylt med Den hellige ånd idet vi gikk ut og forkynte sabbaten mer fullstendig. Dette gjorde kirken og de navnkristne adventistene rasende, fordi de ikke kunne gjendrive sabbatssannheten. Og på denne tid så alle Guds utvalgte klart at vi hadde sannheten, og de kom ut og utholdt forfølgelsen sammen med oss.» A Word to the Little Flock, 18, 19.

Døren lukkes ved den snart forestående søndagsloven, og gjør perioden som går forut for søndagsloven til Guds folks «besøkestid».

Hvordan kan dere si: Vi er vise, og Herrens lov er hos oss? Se, sannelig, til løgn har de gjort den; de skriftlærdes penn er til løgn. De vise blir til skamme, de forferdes og fanges. Se, de har forkastet Herrens ord; og hva slags visdom har de da? Derfor vil jeg gi deres hustruer til andre, og deres marker til dem som skal ta dem i eie; for hver eneste, fra den minste til den største, er gitt til havesyke; fra profeten og like til presten farer hver eneste med svik. Og de har leget bruddet hos mitt folks datter overfladisk idet de sier: Fred, fred! — når det ikke er fred. Skammet de seg da de hadde gjort det som er avskyelig? Nei, de skammet seg slett ikke, de visste ikke engang å rødme. Derfor skal de falle blant dem som faller; på den tid da jeg hjemsøker dem, skal de styrtes, sier Herren. Jeremia 8:8–12.

Som med det gamle Israel, slik er det også med det moderne Israel; begge blir tilintetgjort, for de kjente ikke sin besøkestid. Tiden for Guds besøkelse for det laodikeiske adventismen begynte den 11. september 2001 og avsluttes ved den snart kommende søndagsloven.

Og da han kom nær, så han byen og gråt over den og sa: Om du bare på denne din dag hadde kjent, også du, det som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øyne. For de dager skal komme over deg da dine fiender skal kaste opp en voll rundt deg og omringe deg og trenge deg inne fra alle kanter. Og de skal slå deg til jorden, og dine barn i deg, og de skal ikke la stein bli tilbake på stein i deg, fordi du ikke kjente din besøkestid. Lukas 19:41–44.

På tiden for Guds besøkelse blir de vise og de dårlige for alltid skilt fra hverandre.

«Vi vet at ikke-innviede syvendedagsadventister, som har kunnskap om sannheten, men som har sluttet seg til verdens barn, fullstendig vil falle fra troen ved å gi akt på forførende ånder. Fienden vil med glede holde lokkemidler frem for dem for å få dem til å føre krig mot Guds folk. Men de som er sanne og standhaftige, vil ha et sterkt og mektig vern i Gud.» Manuscript Releases, bind 7, 186.

Deres hjemsesøkestid begynte den 11. september 2001, slik dette var forbilledliggjort ved hjemsesøkestiden over de protestantiske kirkene den 11. august 1840, og slik hjemsesøkestiden hadde begynt for det gamle Israel da Den Hellige Ånd steg ned ved Kristi ddp.

Den fullbyrdende dommen begynner når De forente stater fyller sitt prøvetidsbegers mål ved den snart kommende søndagsloven, hvilket også er tidspunktet da den laodikeiske adventistkirken har fylt sitt beger. Dommen begynner med Guds hus, og med prøvetidsbegeret for begge de fordervede hornene i De forente stater. Protestantismens fordervede horn, som tidligere har vært representert ved den laodikeiske adventistkirken, opphører da, og den filadelfiske bevegelsen under den tredje engel er da protestantismens sanne horn og det åndelige Jerusalem som løftes opp som et banner. På dette tidspunkt forvandles Jerusalem fra den stridende kirke til den triumferende kirke.

Den fullbyrdende dommen begynner, sammen med tiden for Guds ødeleggende dommer, som også er en nådetid for Guds andre hjord som fremdeles er i Babylon. Den begynner når tiden for Guds hjemsesøkelse over laodikeisk adventisme tar slutt. Den fullbyrdende dommen skrider frem til de syv siste plagene, hvor dommene ikke lenger er blandet med nåde, og deretter vender Jesus tilbake.

Når Jesus vender tilbake, viser tusenårsriket (ett tusen år) i Åpenbaringen kapittel tjue at Satan blir bundet på en ødelagt jord, alene og bare sammen med de opprørske englene som deltok i angrepet mot Gud.

Og jeg så en engel fare ned fra himmelen med nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i sin hånd. Og han grep dragen, den gamle slange, som er djevelen og Satan, og bandt ham for tusen år, og kastet ham i avgrunnen og lukket til og satte segl over ham, for at han ikke lenger skulle forføre folkene, før de tusen år var til ende; og deretter må han løses for en kort tid. Åpenbaringen 20:1–3.

I løpet av de tusen år skal de frelste utføre en undersøkende dom over de fortapte som fremdeles sover i sine graver og venter på avslutningen av de individuelle dommene. De frelste skal granske

de fortaptes liv og omstendigheter, deriblant Satan og hans engler, for å avgjøre hvem som fortjener større straff ved slutten av de tusen år.

Og jeg så troner, og de satte seg på dem, og dom ble gitt dem. Og jeg så sjelene av dem som var blitt halshogd for Jesu vitnesbyrds skyld og for Guds ords skyld, og dem som ikke hadde tilbudt dyret eller dets bilde, og ikke hadde tatt dets merke på sine panner eller i sine hender; og de ble levende og regjerte med Kristus i tusen år. Åpenbaringen 20:4.

Tusenårsriket omfatter derfor en undersøkende dom, som, når den er fullført, fører frem til den endelige fullbyrdende dom, når de ugudelige døde blir oppreist, og Satan, som da har fullstendig kontroll over dem, overtaler de ugudelige til å angripe Jerusalem, som ved slutten av de tusen år kommer ned fra himmelen. Idet de ugudelige går til angrep, kommer ild ned fra himmelen, og den endelige fullbyrdende dom blir fullbyrdet.

Og når de tusen år er til ende, skal Satan løses ut av sitt fengsel, og han skal gå ut for å forføre folkene ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for å samle dem til strid; tallet på dem er som havets sand. Og de drog opp over jordens vide flate og omringet de helliges leir og den elskede stad; og ild fór ned fra Gud fra himmelen og fortærte dem. Åpenbaringen 20:7–9.

Selv om den tredobbelte anvendelsen av Elia og budbæreren som bereder veien for at Paktens Budbærer plutselig skal komme til sitt tempel, er nært beslektet, kan det bemerkes en forskjell i deres gjerning ved at Elia først og fremst identifiserer budbærerens verk, og den bevegelse som er forbundet med budbærerens budskap, hvilket fullbyrdes under den utøvende dom som begynner ved den snart kommende søndagslov. Budbæreren som bereder veien for Paktens Budbærer, identifiserer først og fremst et verk som fullbyrdes under den undersøkende dom. Laodikeisk adventisme kjenner ikke tiden for sitt gjestebud, hvilket representerer et bestemt tidsrom for dom.

De forstår heller ikke budskapet om «den nærværende sannhet» som forkynnes i tiden for deres besøkelse. De var forpliktet til å kjenne både dommen og budskapet for de dager. De var også forpliktet til å kjenne budbæreren for den tidsperioden. I sin laodikeiske blindhet motsetter de seg stundens budskap, fornektet tiden for sin besøkelse med et budskap om «fred og sikkerhet», og er usikre på hvem den utvalgte budbæreren for den perioden er. Denne sannheten ble tydelig identifisert i vitnesbyrdet fra den andre Elia, som var Johannes Døperen.

Jødene visste at profetien utpekte et sendebud som skulle komme, og Jesus lærte direkte at Johannes var det sendebudet som skulle komme.

For alle profetene og loven profeterte inntil Johannes. Og om dere vil ta imot det, så er han Elias, han som skulle komme. Den som har ører å høre med, han høre. Matteus 11:13–15.

Helt ved avslutningen av tiden for deres gjestelse (den tid i Kristi historie som er et forbilde på den snart kommende søndagsloven), da Kristus hang på korset, formodet jødene om Elias da ville komme for å frelse Jesus. Dersom de ikke gjenkjente budbæreren som skulle berede veien for Paktens Budbærer, som da stadfestet pakten med sitt eget blod, kunne de ikke gjenkjenne sin Messias. Laodikeisk adventisme i de siste dager er forpliktet til å kjenne sin dom, som er tiden for deres gjestelse. De er forpliktet til å gjenkjenne budskapet for denne tidsperioden, og de er

forpliktet til å gjenkjenne den utvalgte budbæreren for den tiden. Opprøret i 1888 var framstilt ved 11. september 2001, da engelen i Åpenbaringen kapittel atten steg ned. Opprørerne i 1888 nektet å anerkjenne de utvalgte budbærerne i den historie som var et forbilde på de siste dager.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

For så sier Herren, Israels Gud, til meg: Ta dette vredens vinbeger av min hånd og la alle de folkene som jeg sender deg til, drikke av det. Og de skal drikke og vakle og bli rasende på grunn av det sverd som jeg vil sende iblant dem. Da tok jeg begeret av Herrens hånd og lot alle de folkene som Herren hadde sendt meg til, drikke: nemlig Jerusalem og Judas byer og dets konger og dets fyrster, for å gjøre dem til en ødemark, til forferdelse, til spott og til forbannelse, slik det er den dag i dag; Farao, kongen i Egypt, og hans tjenere og hans fyrster og hele hans folk; og alt blandingsfolket og alle kongene i landet Us og alle kongene i filistrenes land, og Askalon og Gaza og Ekron og resten av Asjdod, Edom og Moab og Ammons barn, og alle kongene i Tyrus og alle kongene i Sidon og kongene på øyene som er på den andre siden av havet, Dedan og Tema og Bus og alle dem som bor i avkrokene, og alle kongene i Arabia og alle kongene over blandingsfolket som bor i ørkenen, og alle kongene i Simri og alle kongene i Elam og alle kongene hos mederne, og alle kongene i nord, både fjerne og nære, den ene så vel som den andre, og alle jordens riker som er på jordens overflate; og kongen i Sjesjak skal drikke etter dem. Derfor skal du si til dem: Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Drikk og bli drukne og spy og fall og reis dere ikke mer, på grunn av det sverd som jeg vil sende iblant dere. Og det skal skje: Dersom de nekter å ta begeret av din hånd for å drikke, da skal du si til dem: Så sier Herren, hærskares Gud: Dere skal sannelig drikke. For se, jeg begynner å føre ulykke over den byen som er kalt med mitt navn, og skulle da dere helt gå fri? Dere skal ikke gå fri; for jeg vil kalle på et sverd over alle jordens innbyggere, sier Herren, hærskares Gud. Derfor skal du profetere alle disse ordene mot dem og si til dem: Herren skal brøle fra det høye og la sin røst lyde fra sin hellige bolig; han skal brøle mektig over sin bolig; han skal rope som de som trækker druene, mot alle jordens innbyggere. Et larmende rop skal nå til jordens ender; for Herren har en sak mot folkene, han går i rette med alt kjød; de ugudelige gir han over til sverdet, sier Herren. Så sier Herren, hærskares Gud: Se, ulykke skal gå ut fra folk til folk, og en stor storm skal reises opp fra jordens ytterste grenser. Og Herrens slagne skal på den dagen ligge fra den ene enden av jorden til den andre enden av jorden; de skal ikke begråtes, ikke samles sammen og ikke begraves; de skal bli til gjødsel på marken. Jeremia 25:15–33.